

RUIS

Haar iets te grote borsten maakten haar wel sappiger dan haar klasgenoten. Ze schuifelden met z'n veertigen door het Museum van Vouwkunst. Koolman keek even naar de voet waar ze daarnet per toeval op had getrapt. Zijn voet. Of was het opzet geweest? Neen: ze droeg onschuldig en argeloos haar beide wittebroden langzaam verder van hem weg. Hij verkortte die afstand telkens weer door mee te schuifelen. Het gebeurt wel vaker dat enkelingen, zeg maar drenkelingen, in het zog van groepen opereren. Aan vouwkunst besteedde hij ondertussen niet zoveel aandacht. Wel aan uitdijende anatomie. Hij hield constant zijn hoofd wat scheef. Dat vervelende geruis in zijn rechteroor was weer moeilijk te harden.

Het was in de tijd dat een eerste lichte siddering door het land trok. Een briesje, meer niet. Midden september passeerde de appelschudder even, bijna onmerkbaar. Hij gaf de boomkruinen een luchtkus en verdween dan weer voor twaalf maanden. Al net zo onmerkbaar verschoten daarna de tinten op het land en in de stad wat dieper.

Koolman hield ervan dat het elke dag wat vroeger donker werd. 'De dagen worden korter,' zeiden de mensen met een bedrukt gezicht. Dat was natuurlijk niet echt zo. Dat was een uitvinding van de winteruurwerkmaker. Tijd kon immers alle kleuren aan, ook donkere en grijze en zwarte. De mensen hadden de gewoonte om vooral die tinten te versieren met lichten, lampen en juwelen, bij voorkeur wanneer de avond ingetreden was, of wanneer een mens geboren werd, lief begon te hebben en daarna stierf. De andere kleuren hadden die menselijke ingrepen niet echt nodig, uitbundig aanwezig als ze vanzelf al waren. Mensen waren altijd al een beetje bang geweest voor nacht en onweer, maar vaak stond het slechtste weer alleen maar op hun gezicht te lezen.

Ook Koolman kreeg in die tijd weer een ietwat paarse blos op zijn wangen, want het werd wat kouder. Gelijk met de bladeren die hun bomen loslieten en over het land warrelden, verloren de kruinen de warmte die ze een zomer lang vastgehouden hadden. Koolman vond dat best gezellig. Hij stookte vuren en gooide er de bladeren in die dood wensten te gaan. Het waren geen vuren om te vernielen, maar om het warm te hebben.

Aan takken en bladeren leed Koolman geen gebrek. Langs het kanaal waar hij woonde en rond zijn huis was het een groot gehakketak en geblader. Hij hoefde maar te plukken en te kraken, te bukken en te rapen. En bij het knetterende haardvuur gezeten, las Koolman met gloeiende wangen verhalen waar het stevig in waaide. Dan hoopte hij dat het buiten ook echt waaide. Soms was dat zo. De schoorsteen en de rolluiken van het huis konden ervan meespreken. Ook het

kanaal rimpelde en rilde vaak hevig. Dan genas Koolman even van de verplichte correcterende lectuur die hij elke dag moest uitvoeren, in het belang van De Streekbazuin, Uw Krant voor Stad en Rand. Uitvlooien was zijn beroep.

Sinds de luchtkus van de appelschudder moesten de dagen dus korter worden. Koolman bleef langer op om te lezen en te luisteren. Hoe vroeger de mensen gingen slapen, hoe meer hij 's avonds laat nog even naar buiten trok om de wind te proeven. En bovenal: om die in zijn rechteroor rond te laten tolleren, in de hoop van dat ellendige gesuis af te raken.

Midden in de week een doorgewoon dagje plukken. Zomaar. Moest kunnen. Een dag zonder De Streekbazuin, Uw Krant enz... Koolman stapte goedgehumord naar het station. Het was nog een flinke ochtendwandeling, onder andere een stuk langsheen het kanaal. Reeds aan het loket be kroop hem het reisgevoel. De trein is immers altijd een beetje reizen.

'Hoofdstad heen en terug alstublieft.'

De herfstzon scheen spetterend over de perrons. Het deed pijn aan de ogen, ook voor iemand die het gewend was 's avonds in vuren te staren en overdag het licht over het water te zien ketsen. Koolmans trein gleed met zacht denderend lawaai onder de overkapping. Blazend en sissend openden de deuren zich. De warmte van mensenlijven buitelde naar buiten en loste zich in de kruidigheid van de herfst op. Hij stapte op en vlijde zich neer in een hoekje aan de schaduwkant. Er was keuze te over: het compartiment was dunbevolkt. Vooraleer de trein van perron vijf vertrok, kwam een conducteur de reizigers melden dat er eenenveertig plaatsen gereserveerd waren vanaf de tweede halte. Daar zou een groep scholieren opstappen. Wie daarmee te maken zou kunnen hebben, moest dus even verhuizen naar een ander compartiment.

'Anders wordt het laatste stuk van uw reis erg onrustig,' lachte de conducteur.

Koolman knikte en glimlachte terug. Hij bleef rustig in zijn hoekje zitten. Enkele reizigers verlieten stommelend het compartiment. Op elk raam kleefde de treinwachter vervolgens een reservatiestrookje voor de St. Aloysiuschool.

De trein vertrok met een schokje. Koolman glimlachte en dommelde kort daarna even in, gewiegd door het treinstel. Hij bevond zich op de smalle richel tussen waken en slapen, wakker zijn en dromen. Af en toe tuimelde hij daar even af. Dan schoot hij met een rukje wakker. Zijn oogleden trilden wat.

'Ahum, ahum,' deed de conducteur.

'O, ja,' mompelde Koolman. Hij was nu helemaal terug uit soesland. Toen zijn ticket geknipt was, bleef hij dan maar wakker. Bij de tweede halte werd het compartiment overspoeld door scholieren, jongens en meisjes. Twee juffrouwen probeerden deze zee te bedaren. Koolman schoof nog wat op en propde zich

dieper in zijn hoekje. Zijn linkeroor vulde zich met lawaai. Zijn gepijnigde rechteroor – donker gedreun nu - rustte tegen het koele vensterglas. Vlak tegenover hem materialiseerde zich het allermooiste meisje van de bende. Ze zat zo frontaal vlakbij dat zijn ogen niet anders konden dan weer dicht vallen.

De trein naderde Halte Hoofdstad. De herfstzon dobberde uitbundig aan de mariablauwe hemel. Een vrolijk spiegelei. Ze perste nog wat nevel uit het hinterland, na een grijzeregenzone van anderhalve week. Net zomer.

Koolman stapte uit. Op het perron hoorde hij de scholieren kwetteren als blije vogels in de takken van de bomen. Hij was van plan een dagje ontspannen rond te kuieren in de hoofdstad.

Maar aan de roltrap viel zijn oog weer op de allermooiste, die daarnet op schootsafstand van hem gezeten had. Ze frunnikte wat aan haar rugzakje en kwam glimlachend weer uit haar hurkhouding overeind. In een opwelling wijzigde Koolman zijn plannen. Hij vatte even later zijn tweede wandeling van die dag aan, nadat alle Aloysiusscholieren via de roltrap en diverse zwaaideuren het station verlaten hadden. Het gebeurt wel vaker dat enkelingen, zeg maar drenkelingen, in het zog van groepen opereren. Waar ging die kwetterende bende naartoe?

Hij schatte ze vijftien. Ze had het weemoedige gezicht van een Russin. Haar hoofd volgde alle hoofden in de richting van de bezienswaardigheden die een van de schooljuffen aanwees. Telkens zwipte even wat inktzwart haar mee. Plotseling verdween de kleine tsarina uit zijn zicht. Een golfje van gemis rimpelde door zijn lijf. Een korte wijle ontwaarde hij alleen maar vreselijk voorspelbare Japanners. Koolman kwam weer in beweging en waadde tussen groepen en mensen door tot in een volgende zaal, zijn hoofd wat schuin als een verkeerde lieveheer.

Bijna botste hij pardoes tegen haar op. Een fractie van een seconde verdronk hij in haar ogen. Daarna staarde ze weer ingetogen naar een papieren versie van de Grote Oceaan ter hoogte van de Gilbert Islands. Het was een jaar na de dodelijke tsunami die de hele wereld beroerde. Even hoorde Koolman de bekende onheilswoorden weer vallen, ze bereikten nog net zijn linkeroor, maar de begeleidster schudde van nee en hij ving de woorden 'Indische' en 'Oceaan' op. De kleine tsarina knikte begrijpend. Hoe kon zij toch zo argeloos die adembenemende verborgen borsten torsen?

Waar ontstond de vouwkunst ofwel de origami?

Het papiervouwen ontstond in China en Japan. Daar maakten reizende bedelmonniken gevouwen pakketjes voor het gedroogde voedsel dat ze hun gastheer aanboden. De Chinezen vouwden ook als ze in de rouw waren; ze maakten dan een papieren kraanvogel. Deze vogel symboliseert nl. het overgaan van de menselijke ziel naar een nieuwe fase. In Japan bereikte de origamivouwkunst een hoog niveau.

Koolman snakke naar ontplooiing. Na jaren van redactioneel lettervreten, lezend en schrappend, op kantoor en thuis, had hij alleen nog behoefte aan opgevouwen papier, herfstbladeren, vliegerend papier, zomerbladeren, pakpapier, lentegroen, schijtpapier en wintergroen. Toch werd ook dit Museum van Vouwkunst hem te benepen. Hij kreeg een visioen, waarin hij voor die sappigste onder deze schoolmeisjes een hoedje van papier vouwde, dat hij haar op zou zetten, onder een stralende zon, mompelend:

‘Voorwaar, trek je van kleren maar niks aan, schat.’

Koolman verliet het Museum van Vouwkunst. Hij ging op een van de banken zitten die langsheen het toegangslaantje waren opgesteld. De herfstzon zorgde voor duidelijke beelden. Even later bezetten de scholieren de trappen van het museum. Klembordjes werden uit rugzakken gehaald. Een van de juffrouwen nam het woord en stelde klaarblijkelijk enkele vragen. De andere stak een sigaret op en richtte haar blik op het gesmoorde geraas van de hoofdstad, haar hoofd als bij een tennismatch heen en weer meebewegend met passerende auto's. Er heerste duidelijk tucht: de scholieren keken, luisterden, kauwden, overlegden met een buur, knikten en schreven dan iets op. Ook de tsarina met de inktzwarte haren en het weemoedige gezicht. Koolman zocht en vond haar onmiddellijk. Ze zat met argeloos gespreide benen op de op een na hoogste trede. Haar borsten rustten op haar knieën.

‘Geen schooluniform,’ flitste het door Koolmans hoofd. ‘Deze meisjes – en jongens – moeten godzijdank geen uniform dragen.’

Ze was zo godgenageld mooi en jong dat Koolman voortdurend twijfelde tussen haar gezicht, hoofd, en haar benen, knieën, en wat ertussen in glimpen misschien zichtbaar zou worden, nu werd, hij haakte zich uit een soort heimweemoed naar jongheid, schoonheid, gemixt met angst vast aan haar gezicht, hij liet dat dan niet meer los, bang dat het beeld zou vervagen, na nog tweemaal, driemaal dat blanke vlees naar onderen toe bekeken te hebben, want ze droeg een hemels rokje, nee: ze werd in een hemels rokje gedragen, en er was een kier, en de deur stond aan, en de broden rustten argeloos, neemt en eet, dit is mijn

lichaam, over naar gezicht, aangelaat, nu weer naar beneden, warme accolade van een lichaam, omarmende blik, geruis van wind in Russische bomen, steppe, zwarte ziel, o tsarina, laat me jouw zachte revolutie zijn, Koolman, in 's hemelsnaam, verman je.

Wapperen, flapperen, ritselen, kreukelen. Een opwaaiende jurk toont de vouw in de vrouw.

'Koolman, kloothommel, klotman, koolhommel, bzz... de bloemen.'

Een vlieger strak in de wind, de lucht, blauwte. Koolman tart de zwaartekracht en realiseert hoge verre krachtige sprongen. Een opwindend gevoel. Zaadlozend bijna. Warme zoen, mond van zand.

'Beloning is blauw, honing, blauw is beloning.'

Met een ruk schoot Koolman wakker. 03:11. De droom was een wartaal uitkramend creatuur dat de realiteit als masker gebruikte. Schots en scheef. Teef. 03:36. De branding in zijn rechteroor.

Weer wapperend, flapperend, ritselend, kreukelend. Onbewaakte ogenblikken. Vouwen in de tijd. Plooien. Een man, vijfendertig, met koolwitjes in zijn buik. Hij plant zijn vlag. In de verte maar zeer nabij het gedempte gebulder van de grootstad. Letters, een krant, een hoed. Mond vol modder, blubber.

Stijf van lust werd Koolman veel te vroeg wakker. Hij sloeg de hand aan zichzelf en perste en kneedde zich leeg. Werd hij langzaam doof aan één kant? Zijn straf?

Hij was weer van de bank opgestaan onder de dwingende blik van de sigarettenrokende schooljuf, die hem op haar beurt met haar ogen enterde en hem met doordringende laserstralen het toegangslaantje uit joeg. De brochure van het Museum van Vouwkunst had hij opgerold en in zijn jaszak gepropt. Nog een keer had hij achteromgekeken, net op het ogenblik dat de verblindende rechtop ging staan op een stel adembenemende benen bijeengehouden in een kort klokvormig rokje. Daarna: pizzeria, terraskoffie, ontwijken betoging in rode, blauwe en groene vuilniszakken gehuld, protestvlaggen, winkelgalerij, tweede koffie, boekhandel, hotdog, hedendaagse kunst, tentoonstelling Schimmen & Schaduwen, trein retour, spitsuur.

Dan die droom, des nachts, waarin de afwezige wazig en warm aanwezig was.

Een week later vouwde Koolman uit De Streekbazuin achtereenvolgens een boot, een vlag, een hoed, een vliegtuig en een vogel. Even probeerde hij ook een rokje, in de vorm van een klokje. Dat lukte maar half. Het werd een kledingstuk

zoals ze er nu geen meer maken, uit oude modemagazines. Koolman observeerde zijn gezicht in de spiegel. Daarna inspecteerde hij het nauwgezet op rimpels. Wat was erger: blind of doof?

Weer nam Koolman een trein, enkele weken later, richting hoofdstad. Op zijn buik bungelde een klein fotoestel. Aan de tweede halte stapte hij uit. Deze provincieplaats telde vier middelbare scholen. Twee ervan, de traditionele jongens- en meisjesbastions van vroeger, waren gefusioneerd en boden algemeen vormende opleidingen. Er was ook nog een school met technische vakopleidingen en een door de staat georganiseerde school met zowel algemene als technische vorming. De Streekbazuin coverde voor een stuk 'wat liep' en 'wat misliep' ook in dit stadje. Het wel en wee van ongeveer dertien stadjes en gemeentes uit de omgeving kreeg onderdak in de wekelijkse editie van De Streekbazuin, weliswaar verzuipend in schreeuwerige blatende smekende bête belachelijke pretentieuze gierige bombastische advertenties en reclametoestanden.

Tijdens de spitsuren van twaalf en één zocht Koolman de schoolpoorten op. Pas rond dertien uur op de middag sloeg hij zich letterlijk voor het hoofd: de scholieren hadden herfstvakantie.

Dit was de lelijkste streek van België. Niet alleen daarom dook Koolman al vlug een café in, maar ook uit teleurstelling omwille van zijn slechte timing. In zijn rechteroor suisde en ruiste het weer onophoudelijk. Hij ergerde zich grondig aan de pet op de kop van de cafébaas. De vrachtwagen die passeerde had meer reden om rood te zijn dan dat de man die had om die vreselijke pet op zijn hoofd te torsen.

'Hobby?' opperde de kerel, knikkend naar het fotoestel van Koolman.

'Nee,' schudde Koolman, dreigende blikken naar die pet werpend. 'Een Duvel.'

'Een Duvel,' herhaalde Petman half vragend, half constaterend.

Woedend zei Koolman niets. Hij koos het verste tafeltje uit, zodat de kerel de langste weg met zijn Duvel af zou moeten leggen. Tergend langzaam deed zich inderdaad het voorspelbare en onvermijdelijke voor. Koolman zette zijn tanden in het schuim van de Duvel en hevelde een eerste slok naar zijn hoofd over. Daarna plantte hij het glas naast het bierviltje neer. De man keek niet op en werd één met de vreselijke voldongenheden achter zijn toog. Er was alleen even het rochelende geluid als van een koffiezetapparaat na vervaldatum.

Koolman pakte het bierviltje en vouwde het zo klein mogelijk op. Het scheurde en kraakte tegelijkertijd, met minuscule warrelinkjes van papieren stuifsnieuw. Een tweede viltje volgde al snel. Op elke tafel in het café lag een stapeltje van

zes. Leunend op zijn tapkranen stond de patron nu woedend toe te zien op deze zinloze vernielzucht. Ieder ogenblik kon hij losbarsten in berispelend knikken, of dreigend hummen. Koolman keek eindelijk even op. De woede was wederzijds. De woede was in gelijke mate samengebald onder die idiote pet en de woede was in gelijke mate samen gekneet in die verpulverde viltjes. Het was vreselijk op een vroege namiddag de tijd te doden in een groot drankhuis zonder ook maar één levende ziel.

Amper had Koolman zijn derde bierviltje verpulverd, of de tweede verrassing van die dag (de domme constatering van die scholierenherfstvakantie zijnde een verrassing in de orde van 'opdoffer') diende zich aan: uit het niets van een soort souterrainverdieping (er gaapte een groot gat links bezijden de toog, waar een trap vanuit de diepten uitmondde) doemde de jonge rondborstige op die de laatste weken zo uitdrukkelijk aanwezig was geweest in het museum onder de scheidpan van Koolman.

Hij hapte naar adem en greep naar zijn glas. De cafébaas kwam grommend over-eind van zijn tapkranen en ontvouwde zich in volle gedaante.

'Origami,' flitste het door Koolmans hoofd. Herkende ze hem? Ook Koolman rees nu als een feniks even op.

Het meisje verdeelde haar blikken een fractie nieuwsgierig en voor de rest onge-interesseerd tussen de twee mannen. Toen zei ze, haar kontje op een toogkruk mikkend:

'Kun je twintig euro missen, pa?'

Pa!?

Dat had het linkeroor van Koolman wel degelijk goed bereikt.

Pa-met-de-pet!

Verse woede borrelde in hem op. Meisjes hadden vaders. Verwekkers. Prachtige meisjes hadden afschuwelijke vaders. Zelfs bij het verwekken van nageslacht hielden die hun petten op hun hoofden.

'Voor wat nu weer? Denk je dat ze op mijn rug groeien?' (Steelse blik naar Koolman).

'Maar... '

'Je hebt toch nog... '

De man stakte midden in zijn zin en keek verbaasd naar zijn enige klant. Die salueerde hem uitdrukkelijk toe van achter het verste tafeltje. Ook zijn dochter draaide zich nu nieuwsgierig om. De man groette met zijn linkerhand tegen zijn slaap en bedekte met zijn rechterhand zijn rechteroor.

Met gefronste wenkbrauwen wrikte dochter zich weer richting vader. Die haalde zijn schouders op.

‘Waarom doe je dat?’ vroeg hij dan, zo neutraal mogelijk. De klant was koning.

‘Wat?’

De patron imiteerde Koolman: ‘Ewel: zo.’

‘Om u te groeten, meneer. Ik groet iedereen die iets op zijn hoofd draagt: hoed, kepie, pet.’

‘Is dat zo,’ constateerde de patron, dreigender.

‘Dat is zo,’ knikte Koolman, zich ontsaluerend, maar verder hevig met zijn rechterhand zijn razende rechteroorschelp knedend. Hij vouwde die zowat in vieren op in een poging om dat vreselijke geruis (dat nu gesuis, gedreun was geworden) te vierendelen, wat niet lukte.

‘Is er iets met je oor misschien?’

‘Eh?’

‘Of je niet goed hoort misschien!’ articuleerde de man uitdrukkelijker, nijziger.

‘Jij was in dat museum!’ riep de tweeborstendochter plotseling halffluid, zich gelijk weer een halve slag draaiend. Het klonk beschuldigend.

Er viel een korte stilte, waarna dochter en vader op fluisterton een kort gesprek voerden.

‘Ah?’ deed de man dan. Vragend keek hij naar Koolman. Het meisje had zich inmiddels ook weer helemaal naar hem gedraaid.

‘Nee... nee... ‘ deed Koolman langzaam, bedachtzaam. ‘Nee... nee... ‘.

Hij liet zijn oor weer los. Even kon hij die roodgloeiende branding de baas, gezien de ernst van de opmerking. Je kunt maar op een plaats tegelijk pijn hebben. De haan kon driemaal kraaien nu, na zijn ontkenning. Tussen de pa en het meisje ontspoon zich vervolgens alweer een dialoog die het linkeroor van Koolman niet kon capteren. Hij hield zijn hoofd schuin, hij maakte geeuwende en gapende bewegingen met zijn onderkaak, hij dronk de rest van zijn bier op, gelijk gebarend om nog een glas.

Hiermee leek voorlopig de verbale communicatie tussen cafébaas en klant-koning afgelopen. De tweede Duvel kwam er sloffend en dreigend aan, langzaam, tergend, uitdrukkelijk op een vers bierviltje aangedragen en stevig daarop neergepoot.

Koolman slurpte anders nooit. Als dat zich bij tafelgenoten voordeed, nam hij daar zelf vreselijk aanstoot aan. Niet dat Koolman vaak disgenoten had. Dat gebeurde alleen bij jaarlijks weerkerende etentjes met collega’s van De Streekbaazuin.

Koolman slurpte onopzettelijk, maar het was duidelijk waar te nemen. Het klotste in vijf oren tegelijk. Vader en dochter (Blééf die daar zitten? Kréég ze die twintig euro nu, ja of nee?) keken verstoord op en om.

Koolman pootte zijn glas daarop te hard neer, alweer onopzettelijk. Een kwakje Duvel walste uit het glas en pletste op het tafeltje, vlak naast zijn fototoestel en het kerkhofje van de verpulverde bierviltjes.

De man achter de toog sloeg nijdig een keukenhanddoek over zijn linkerschouder, zichzelf hard meppend als een flagellant. De dochter speelde afkeurende verbazing. Een samenzwering.

Koolman observeerde het plasje bier. De branding in zijn rechteroor ruiste nu weer oorverdovend, maar het kraagje schuim op tafel loste snel op.

Tussen de drie personages ontstond nu een gevarenzone. De man greep opstandig naar een krant en vouwde die driftig en met veel vertoon en lawaai open. Extra hard tikte hij die in de gewenste stand, waarna hij zijn hoofd erachter verborg. Het linkeroor van Koolman ving boze klanken op. Hij merkte ook vanuit zijn ooghoek dat het meisje daarop grinnikend reageerde. Toen hij scherper toekeek en met zijn ogen de veertien meter afstand overbrugde, zag hij dat het De Streekbazuin was. Weer greep hij naar zijn rechteroor.

Koolman hield het tafereel nauwgezet in de gaten. Onder het lezen toverde de thuiswerkende vader vanuit het niets achter zijn krant een flapje van twintig euro. De dochter plukte het van tussen zijn vingers en deponeerde het eerbiedig voor haar op de toog. Vlak daarna pikte ze het flapje weer op en begon er een minuscuul scheepje mee te vouwen. Ondertussen veroorzaakten het kreukelen en ritselen van De Streekbazuin een oorverdovend lawaai in het gepijnigde rechteroor van Koolman.

Wapperen, flapperen, ritselen, kreukelen, deuken...

'Bazuin, bazooka, bazaar, bzz... bzz... de boeman.'

Een krant als een vlag. Afgevlagde dag. Zand, zand, vertraging door zand, landerigheid.

Wapperen, vouwen, kreuken, strijken, plooiën, oren, EZELSOREN!

Origami, tsunami...

Geruis, gesuis, gefluit, gedreun...

Origami, tsunami...

Koolman pakte zijn glas vast bij de bol, kneedde dat bijna kapot, stond op en naderde de toog, waar zowel de man als het meisje met de beide borsten in papier verzonken waren: krant, euro.

De zee in zijn oor klotste – met een pijnlijke grimas en het hoofd schuin pootte hij zichzelf en zijn glas onzacht neer. Ze keken beiden op en stopten met vouwen en kreuken en ritselen en wapperen en flappen.

Koolman monsterde het bootje dat het meisje uit het euroflapje had gevouwen. De man vouwde nu zijn krant weer ineen en mikte die op een belendende bar-kruk.

‘Meneer?’

‘Nog ’s vullen, graag.’

‘Mm,’ deed de man afkeurend.

‘Mag in ’t zelfde glas,’ hoorde Koolman zichzelf aan één kant zeggen. In zijn andere oor: glasscherven, gekraak, gesplinter, Atlantik-Wall, tsunami.

‘Nooit zoiets in ’t zelfde glas,’ zei de man beslist, terwijl hij een derde flesje ont-hoofdde.

‘Toch wel,’ knikte Koolman al net zo beslist, ‘kijk maar!’

Hij ging over de toog leunen, griste de fles uit ’s mans handen en deponeerde die pardoes ondersteboven in zijn glas.

‘Maar allez... !’

‘Zo moet dat!’

Kolkend en schuimend liep het glas over. Een zee van bier en schuim verspreidde zich over de toog en bereikte het eurobootje, dat even opgetild werd.

‘Zie je wel... !’

‘Godver!’ deed Koolman, je kon niet horen of hij dat meende, hij greep naar zijn rechteroor, zijn hele hersenpan ging nu aan het schuimen, het meisje greep ijlings naar haar gekapseisde bootje, de man pakte woedend zijn Streekbazuin en mepte Koolman twee keer zo hard mogelijk om de oren, dat was er te veel aan, er kraakte iets in Koolmans hoofd, alles begaf het, een dijkbreuk, hij zwierde als een dronken harlekijn enkele ledematen in het rond, raakte daarbij de sappigheid van enkele borsten, ‘dedju!!’ deed de patron nu witheet van woede, ‘moet het hier al kapot ja !?!?’, Koolman stootte het glas omver, de hele kwak pletste nu uitbundig over de krant, het meisje hupte verschrikt van haar kruk en kukelde struikelend op de grond, een fractie daarna stond de pa naast Koolman, ‘Kloothommel! Godverse kloothommel!!’ brulde hij in diens oor, het bazuinde honderdvoudig in Koolman rond, een regen van vuistslagen daalde over hem neer, in zijn hoofd ontplofte een spetterende herfstzon, toen viel de ruis stil.

Knap.

Iets in het hoofd van Koolman, corrector, werd voorgoed opgevouwen.